

sandvișul cu mămăligă
sau
cât de mult merită să trăiești

Pe data de 10 noiembrie 2016 am avut ocazia să ne reîntâlnim cu scriitorul, actorul și regizorul tulcean Carol Feldman, devenit și cetățean de onoare al orașului. Această întâlnire a fost prilejuită de venirea în țară a scriitorului (stabilit în Israel) cu ocazia Festivalului "Mihail Sebastian" de la Brăila. Dumnealui este o prezență cunoscută în Liceul Teoretic „Grigore Moisiu”, onorându-ne și în urmă cu câțiva ani, când ne-a împărtășit din creațiile sale. Îi mulțumim că nu ne-a ocolit nici acum și îl așteptăm cu bucurie ori de câte ori se ivește ocazia.

Seara a început cu o prezentare a doamnei director Silvia Pârâu despre autor, urmată de câteva cuvinte ale poetului și prozatorului Tănase Carașcă. S-a continuat cu citirea a două *portrete* din cartea în curs de apariție a lui Carol Feldman, *După colț*, în lectura autorului. Spun *portrete* deoarece volumul reprezintă o colecție de povestiri despre anumite personaje din Tulcea (aceasta fiind a treia carte de inspirație tulceană), surprinse în detalii fizice și morale. Portretele citite au fost cel al lui Adam Răileanu, răposatul profesor de matematică al scriitorului, și al mamei lui Carol Feldman.

Adam

Povestea a fost integrată în carte în urma unui vis al scriitorului. Acesta îl visează pe profesor spunându-i: *Îți mai amintești de mine?* Astfel, el se hotărăște să îi răspundă printr-un capitol dedicat profesorului Răileanu, profesorul de matematică respectat de toți elevii datorită felului său de a fi, un adevărat OM (în ebraică, Adam=om). Cu toate acestea, el are un defect fizic ce pare că i-a răsturnat lumea încă din copilărie: este cocoșat. Astfel, Adam Răileanu este purtat prin amintirea naratorului, ca răspuns al întrebării din vis – *Îți mai amintești de mine?*

Mama

Un alt portret, de data aceasta unul pe care îl poate regăsi orice cititor, este mama. Naratorul construiește orașul Tulcea de dinainte de al Doilea Război Mondial, când fiecare încerca să descopere bucurie în orice. Așa găsește naratorul-copil fericirea de a o vedea pe mama lui râzând, când singurul lucru pe care îl are de mâncare este mămăligă și se hotărăște să își facă un sandviș cu mămăligă. Astfel, este construită mama universală a anilor '30-'40, mama casnică, mereu prezentă, cu mâinile aspre și cu zâmbetul rar.

Finalul s-a constituit dintr-o discuție între elevi și Carol Feldman. Dialogul a fost sincer, deschis, așa că am aflat destul de multe despre viața autorului, în special despre dragostea pe care a avut-o și încă o mai are pentru soția sa și felul în care râdeau și plângeau cât se poate de sincer împreună, confesiune realizată în cuvinte simple, dar cât se poate de emoționante.

*Nu m-ați întrebat dacă merită să trăiești.
Ei bine, da, merită!*

Ioana Iacob
Clasa a XII-a C

